

עלון קיבוץ העוגן מס' 49 | מאי 2016 | ניסן-אייר תשע"ו

הבית הוא
העוגן
הוא הבית

8

צילום וסביבת וק הוצגו: אמויה (פטי) סלז ג'ין
צילום אורח: אנה: רנה זון

נכון לכתיבת שורות אלו, הימים ימי שרב, מלווים ברוחות ערות הסוחבות עימן כמויות נדיבות של אבק. חם ומחניק בחוץ, וחם, שלא לאמר לוחט, במדינתנו הקטנטונת.

המעניין, נעשה הכרות עם... הנחשים שיוצאים לחגוג בדיוק בעונה הזו של הקיץ... ניפגש עם אלופים אולימפיים ואלופי עולם ועוד ועוד... כנסו כנסו, יהיה מעניין. מבטיחות. קריאה מהנה.

רוית ומרב

שלום חברים, העמותה לחקר תנועות הנוער הציוניות בהונגריה, העניקה לנו עותק של האלבום "האחים להתנגדות ולהצלה", שהודפס עכשיו בגרסה הונגרית:

Együtt az ár ellen

המעוניינים לעיין באלבום, מוזמנים להגיע לארכיון. רצוי לתאם מראש.

בברכה

רותי הילר - ארכיון

hillerruth@gmail.com

ירייה אחת בודדת, במחבל שגם ככה היה מנוטרל, מפלגת את העם השסוע ממילא, ורק מעמיקה לכדי תהום את השסע, לימין מול שמאל, קיצונים מול מתונים, ערבים מול יהודים... אין סוף.

דווקא בימים אלו, סמוך ליום השואה, לאירועי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, בהם חשוב שנהיה כולנו, עם אחד, מאוחדים, הולכים הפערים ונפערים, ואין לדעת מתי, אם בכלל, נוכל להושיט יד זה אל זה, ליצור מעגל גדול של כולם ולצאת בריקוד אינסופי...

לקראת חגיגות יום העצמאות ה-68 של מדינת ישראל, חשוב להיזכר במשפטו האלמותי של המנהיג החכם שכה חסר לנו היום, דוד בן גוריון:

"מדינת ישראל תיבחן לא בעושר, לא בצבא ולא בטכניקה, אלא בדמותה המוסרית ובערכיה האנושיים."

ואצלנו, בחלקת האלוהים הקטנה והירוקה שלנו, עוד גיליון של "ביתנו" מונח כאן לפניכם. חגיגות הפסח כבר מאחורינו ואיתן חוויות המרכז והנעורים מלווים בתמונות וסיפורים, יש לנו אבא שיצא ללוות טיול לראשונה בחייו, וחזר נרגש לשתף אתכם בחוויות שעבר, כתבה מרתקת על המטפלות הזרות שנמצאות איתנו שנים, וסופסוף נוכל לשמוע מפיהן את סיפור חייהן

הקיבוץ משתתף בצערה של

גליה אנדי פונטרמולי, במות עליה אמה.

שלא תדעי עוד צער.

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורוית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וייג

יום הזיכרון לשואה ולגבורה 5.5.16

לאחרונה הועלה ליוטיוב, סרט על משפחתה של **אסתר פוקס ז"ל**, חברת הקיבוץ ואחת ממיסדי. בסרט קטעים מרגשים על שואה ותקומה. לצפייה, כתבו ביוטיוב: "**איזנברגר - לזכרם**"

בשנה האחרונה הונצחו **רפי ותמר בנשלום ז"ל**, מוותיקי הקיבוץ, בשני פרויקטים חשובים:

1. קבלת תעודות "אות המציל היהודי", מבני ברית העולמית.

2. בני המשפחה יצרו סרט ביוטיוב, על סיפורם של רפי ותמר

דרך סיפור מחתרות תנועות הנוער הציוניות בהונגריה - סוף מלחמת העולם השנייה. לצפייה בסרט, הקישו ביוטיוב:

"תמר ורפי בנשלום - כל הסרט"

<https://www.youtube.com/watch?v=hXLGcQEO>

gKs

תמצית הסרט:

בסוף 1943, תחילת 1944 היה ברור להנהגות תנועות הנוער הציוניות בהונגריה שמתנהלת השמדה שיטתית של

יהודי אירופה ע"י הגרמנים. ב-19.3.1944, כאשר הגרמנים נכנסו להונגריה, הבינה ההנהגה שיהדות הונגריה היא שארית יהדות אירופה. חובתה ואחריותה של ההנהגה לעשות את הכול, את האפשרי ואת הבלתי אפשרי, להצלת יהדות הונגריה.

להציל בכל מחיר...

פינה בעמק

רית ברזן

את המדור בחרנו לייחד הפעם, למקומות הקשורים ביום השואה, ונמצאים כאן, ממש לידנו. אחד מוכר יותר, והשני הרבה פחות. מוזמנים לבקר ולהתרשם.

בית טרזין

בית טרזין הוקם בקיבוץ גבעת חיים איחוד בשנת 1975, לשם הנצחת זכרם של אסירי הגטו שנספו בשואה. הבית כולל ארכיון, מוזיאון, כיתות לימוד ואולם תצוגה ע"ש יעקב אד"ל שטיין. בנובמבר 2011, הוכר בית טרזין על ידי משרד התרבות והספורט כמוזיאון רשמי, ה-54 במדינת ישראל והש"לישי במוזיאוני השואה.

בארכיון:

כרטסת ממוחשבת ובה מידע מפורט על כל אסיר יהודי ששהה בגטו, אוסף גדול של תמונות מקוריות מיצירותיהם של אסירים, מהם ציירים ידועי שם, ציירים חובבים וכן ילדים ובני נוער שציירו בגטו.

בנוסף לכך מצויים בארכיון יומנים, תעודות מקוריות, אוסף סרטי וידאו תיעודיים, תיעוד בעל פה של השורדים ואוסף יצירות מוזיקליות שהולחנו שם.

כדי לאפשר גישה לתעודות ולמסמכים הכתובים במקורם

בשפות זרות, מתנהל במסגרת הארכיון פרויקט תרגום, המעמיד לרשות תלמידים, חוקרים ומורים, חומר ייחודי לעיון ולמחקר.

המוזיאון מציג תערוכות קבע היסטוריות ותערוכות מתחלפות בנושאים שונים מחיי הגטו. עיקר הפעילות בבית טרזין נעשית על ידי המרכז החינוכי. המרכז משלב פעילות כלל ארצית בנושא השואה עם פעילות מקומית לתושבי עמק חפר.

שעות פתיחה:

ימים א' - ה' בין השעות:

8:00 - 15:00

בתיאום מראש ניתן לבקר גם בשעות אחרות.

ביקור של קבוצות יש לתאם מראש.

טלפון: 04-6369515

שם עולם - מכון שואה ואמונה לחינוך תיעוד ומחקר כפר הרא"ה

הרג, רעב, שואה, הסרת צלם האדם, השמדה, הם מילים נרדפות לשואה.

אולם השואה היא גם התמודדות, ערכים, שמירת הצלם, רוח, אמונה...

זוויות חדשות אלו, הן המפתח להבנה מעמיקה לאשר התחולל בגטאות ובמחנות, במסתור ובמאבק.

דרך תחום זה תשתקף ההיסטוריה היהודית בעשורים ובמאות הבאים.

תחום זה שהינו לא רק זיכרון, אלא גם גורם מכונן לזהות ערכים, רוח ואמונה, חסר מאד בעולם המדעי מחקרי וחינוכי בעשורים האחרונים מאז השואה.

ולכן מכון "שם עולם", רתם עצמו ואחרים איתו, לחקור בכלים מדעיים היסטוריים, תוך חשיפת מסמכים ומקורות עלומים את עולם הערכים, האמונה, חיי הדת והרוח ובעיקר: ההתמודדות שבשואה.

"שם עולם" רותם את מחקריו לתחום החינוך הידע וההנח" לה בכל כלי אפשרי והצבת "שם עולם" למציאות על אנושית של חלק עצום מהיהודים יושבי חושך וצלמוות בתוך עולם סובב אל אנושי.

לשם כך הוקמו שלוש מחלקות: החינוך, התיעוד והמחקר, לתת מענה משולב למשימה.

בין הממצאים שברשות המכון - סידור ועליו כתובה בדם צוואתו, יהודי שאשתו ובתו נרצחו וכל שהוא מבקש הוא נקמה.

"והגדת לבנך"

מבצע להצלת חומרים מתקופת השואה

מכון שואה ואמונה "שם עולם" פונה אליכם - שרידים ומשפחות ניצולי שואה. במטרה להפנות אלינו כל מסמך, חפץ או תמונה, מתקופת השואה ועד השחרור. וכן כאלו שיש בהם מהחיים היהודיים שלפני השואה ואלו שמיד לאחריה, במחנות העקורים וראשית הקליטה בארץ.

חומרים אלו יישמרו, יקוטלגו ויהיו "שם עולם" למשפחותיכם, אם בהצגתם בתצוגות ואם בהנגשה אליהם לחוקרים, אנשי חינוך וציבור רחב.

קו חם ליצירת קשר מיידי: 04-6301636

שם עולם מכון שואה ואמונה לחינוך תיעוד ומחקר • כפר הראה ע"י חדרה 38955
shemolam@shemolam.org.il • 70: 04-6301637 • מקסי: 04-6365929

בנוסף, מוצגת שם סכין לחיתוך חלה שהשתמשו בה למול תינוק שנולד מספר ימים קודם לכן (ככל הנראה, בין יום לארבעה ימים), לפני שנשלח עם הוריו להשמדה. מעריכים כי התינוק כבר היה מת בשעה שנימול. שלדו של התינוק נמצא מתחת לגרם המדרגות בדרך למסדרון שהוביל למ" שאיות המוות. ממצאים אלו נאספו במסגרת בניית תשתית מחקרית ראויה לתחום מיקודו דרך איסוף ארכיוני, שנערך על ידי המכון במקומות בהם התרחשה השואה.

ממצאים ומסמכים אלו, עומדים לרשות חוקרי המכון בכתיב"תם המדעית וכן עומדים לרשות הציבור בעיקר דרך ממצאים חזותיים המספרים סיפור התמודדות נדירה.

"שם עולם" זכה בפרס ירושלים לשנת 2016 על קידום חקר השואה בישראל ובעולם.

הרב **אברהם קריגר** - ראש המכון: בוגר ישיבת כרם ביבנה ומוסמך לרבנות. הרב קריגר שימש כר"מ ומחנך מעל ל-20 שנה. הוא דוקטור נט ובעל מאסטר מאוניברסיטת חיפה בתחום תולדות עם ישראל. הרב קריגר הינו המייסד והעומד בראש המכון, הוא בעל מוניטין עולמי בתחום ומאמרו ומחקריו פורסמו והוצאו לאור בבמות חשובות בארץ ובחו"ל.

אם אלוהים / אפריים סידון

אם אלוהים אוהב אותם,
צעירים צעירים לצד כסא הכבוד,
אז שיידע שגם אנחנו,
אוהבים אותם מאד מאד.
אני לא יודע כמה,
אבל בטח לא פחות.
והוא הרי כבר אסף אליו,
אלפים ורבבות.
מכל פינה, מכל רחוב,
מכל ישוב מכל חצר.
לו יש המון צעירים – ולנו
אחד או שניים, לא יותר.

אם אלוהים אוהב אותם צעירים ויפים,
אנחנו מבקשים מכבודו,
שישמור עליהם מקרוב -
אבל לא ממש לצידו...

ולנו יש כל-כך מעט זמן,
איתם להנות,
כמה שנים טובות,
תקופה קצרה כל כך,
עם הבן, עם הילד,
עם החבר, עם האח.
זמן קצר, זמן שאול,
זמן שעוד מעט קט - יחלוף.
וגם מן הזמן הקצר הזה,
הוא עוד מעז לחטוף.
ולקחת בחוזק יד,
וללא בושה ממש.
ולגזול ברגע אחד,
את כבשת הרש.

אם אלוהים אוהב אותם
צעירים צעירים למראשותיו,
שיירד להתבונן בהם פה -
ושלא ייקח אותם אליו.
אם אלוהים רוצה להתבשמ
ביופיים ובנעוריהם,
שלא יחטוף אותם לשמיים,
שישמור כאן עליהם.

למה הוא מקנא באושרנו הפעוט?
למה הוא מתנכל ליומנו הפשוט?
למה כל כך דחוף לו
לראות אותם מתים?
הרי יש לו את כל הזמן
ואת כל העיתים.
יש לו את כל הנצח,
את כל העונות-

נזכור את כולם

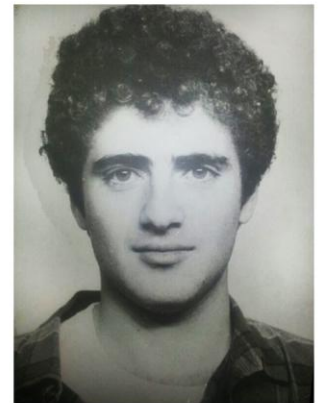
גוטרמן רז

בן רות ויעקב
נולד 28.01.1961
חבר קבוצת "שקמה - ארזים"
נפל 06.06.1982
ט"ז בסיוון תשמ"ב
בקרב על הבופור
במלחמת לבנון הראשונה
בן 21 בנופלו

בצלאל אברהם (אבי)

בן אורה ושלמה
נולד 20.03.1964
חבר גרעין נח"ל "טיראן"
נפל 16.10.1984
כ' בתשרי תשמ"ה
במלחמת לבנון הראשונה
בן 20 בנופלו

גורן אפרא

בן אהובה וזכריה
נולד 06.07.1951
חבר קבוצת "חבצלת - דגן"
נפל 09.10.1973
י"ג תשרי תשל"ד
בקרב הבלימה ברמת הגולן
במלחמת יום הכיפורים
בן 21 בנופלו

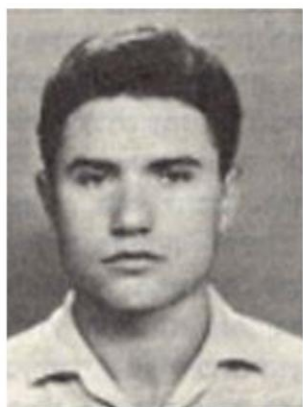
גולדברגר יאיר

בן רבקה ואברהם
נולד 22.03.1943
חבר קבוצת "נרקיס"
נפל 06.06.1967
כ"ז באייר תשכ"ז
בקרב על גבעת התחמושת
במלחמת ששת הימים
בן 24 בנופלו

שוורץ אפרים

בן אסתר ואלכסנדר
נולד 17.07.1944
חבר קבוצת "שיבולים"
נפל 07.10.1964
א' בחשוון תשכ"ה
בן 20 בנופלו

נומיס חיים (צ'רלי)

בן פרומה ומשה - אברהם
נולד 20.03.1920
נפל 28.12.1948
כ"ו בכסלו תש"ט
בקרב על עיראק סואידין
במלחמת השחרור
בן 28 בנופלו

זיכרונות מחג העצמאות

גדי גדיש ומרגה דה בריין

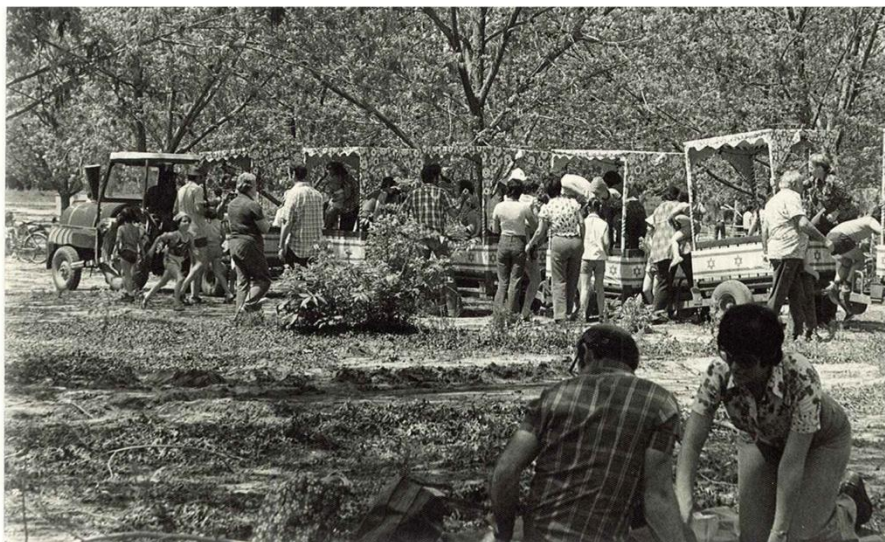
הדשא. אגב, האוכל, תמיד היה הכי טעים בארץ!!
למחרת, בין החג, נהגנו לסע לראות את מצעדי צה"ל. זכור
לי (גדי), במיוחד המצעד ב 1962 כאשר נרקיס ונבטים כבר
היו בצבא ואנחנו בתל אביב במצעד, ושרה יונגרייס ז"ל
קוראת בהתרגשות:

"הנה לזר, הנה עמוס ואדם". האנשים סביבה התפלאו
ושאלו, "כמה ילדים יש לך?"

חזרנו מהמצעד גאים ועייפים.... עד המצעד הבא...

חג שמח מרגדי

גדי גדיש | gadish@haogen.org.il
מרגה דה בריין | marga.db46@gmail.com

כשהכל היה חדש וצעיר ולא מובן מאליו, כל חג עצמאות
היינו חוגגים בהתרגשות גדולה. כל המדינה היתה שותפה
להתרגשות ולגאוה של מדינה שזה עתה נולדה. זה היה יום
של שמחה וסיפורים על ההגנה והפלמ"ח. בכל כיתה
הקדישו פינה לדגל ישראל, תמונה של נשיא המדינה ועוד
מסמלי המדינה, הציונות ובניית הארץ.

יום העצמאות התחלק, כמו היום, ליום הזיכרון ואחריו יום העצמאות.
יום העצמאות בילדותנו היה עדיין משהו רחוק כי
את צ'ארלי נומיס ז"ל לא הכרנו. במשך השנים, יום הזיכרון
נעשה כבד וקשה יותר. המעבר לחג העצמאות נעשה קשה
יותר ויותר, והשמחה כבר היתה מהולה בעצב רב.

בד"כ היה מפקד סיום יום הזיכרון כשכל החברים התאספו
על הדשא הגדול, הרימו את הדגל
לראש התורן, ובסוף, זיקוקים נוסח
שנות ה 60. הורה עמד על גג
המקלחת המשותפת וירה זיקוק אחר
זיקוק, כאשר בשיא הגובה היה הזיקוק
נדלק, נפתח מצנח קטן והזיקוק היה
צונח אט אט מטה.

בשלב זה היה נפתח "צייד" אחר המצנח
חים, והמוצאים המאושרים זכו לתהילת
עולם.

משם עברנו למקום החג עליו נבנו
ביתנים עם פעילויות מגוונות, וכמובן
חלוקת אוכל לכל משפחה לפיקניק על

הורה מלווה בריבית

איל גל

למרות שנענתי ב"סבבה" זורמני להצעה של צוות המרכזון להיות הורה מלווה בטיול לקרקס, נזרקתי לפחות 20 שנה אחורה בעקבות צירוף המילים הזה "הורה - מלווה".

אז לפני שאשתף אתכם בחוויית הטיול הנפלאה הזאת, שלא ברשותכם, אשפוך כמה מילים על המותג סטטוס תואר זיכרון ילדות, הכל כך משמעותי בעיניי. אולי אני מגזים, אבל זה חלק בלתי נשכח, ולו רק כי הוא מופיע שוב אחרי שהתפוד גג לו אי שם באמצע הילדות. התמונה בראש יוצרת דמות מבוגרת עם קראבין וג'ירקן שכל כך נבדלת מהסגל המחייב, ותמיד הייתי גאה כשאבא שלי, כפרה עליו, תפס את הנישה הזאת. מאסף את המשתרכים ומוצא את האבן האידיאלית לשבת עליה בהפסקות, כי "בכל מקום יש את המקום הכי נוח", משפט שמנחה אותי עד היום. תחשבו על זה, יש בו הרבה. הסיפורים המרתקים של יוסקה אגם, והסבלנות הנצחית של רני עמית חקוקים עמוק, אבל איזו גאוה הייתה כשאבא שלי היה ההורה מלווה.

בפאסון והתרגשות נרתמתי - ולמרכזון הגעתי. הסתר לי שזאת סדנת קרקס (כן, חשבתי שהולכים לראות קרקס), ושהי טיול משותף למרכז ולמרכזון. אני חוויתי בעיקר את האלף ביתיים ואת צוות המרכזון. כסירון, הגישה שלי הייתה להיות ממושמע ולא להפריע, כל כך נהייתי לא להפריע. מההתחלה נדהמתי איך גילי כישפה 40 ילדים לשבת בדממה, ואז (רק הקשב היה חסר שם), רעות נכנסה. תדריך בטיחות מורחב לכבוד האלףיים שכמוני, לראשונה, יוצאים לטיול במסגרת הזאת. לפחות 20 דקות של תוכן והילדים עם העיניים לרעות, ועם מיה בתצפית, הן תופסות בשנייה את מי שמסיט מבט, משתפות אותם ומכניסות את כולם לכוננות. עינת סיימה עם ההכנות האחרונות, ועלינו לשעה על האוטו בוס עם ילדי א' ב'... כפיים לצוות! הפעלות, משחקים, חידות, גילי מגלגל"צ וכווולם משתתפים.

הופ, הגענו לאולם הקרקס בכפר יהושע, והפעם 80 ילדים (עם המרכז), יושבים לתדריך מול סמדר המדריכה המקומית, כשכל המתקנים מסביב קורצים, ובתחתית קוצים. התחלקנו לקבוצות והתחלנו לעבור בתחנות. תראו בתמונות, טוב?

סיימנו את הפעילות ללא צורך בעזרה ראשונה קונבנציונלית. (פציעות של מצב רוח קיבלו מענה מסור מהצוות), והתיישבנו לפיקניק שניצלים חמים. כולם פיפי עכשיו, בלי ויתורים ועולים לאוטובוס חזרה.

שמעו, (קראו), זאת זכות להיות חלק מחוויית ילדות מהסוג שאנחנו מעניקים לילדים שלנו. מי שמכיר קייטנות ומסגרות סטנדרטיות, אשר רוב ילדי מעמד הביניים בארץ זוכים להם, יידע להעריך זאת, (שלא לומר להעריך). הצוות החינוכי אכן חינוכי, רגיש, מקצועי ובעל תשוקה למקצוע. בזכותם ובזכות האסטרטגיה ארוכת השנים של הקיבוץ להשקיע בחינוך, יש לנו את הפריווילגיה לבקר ולהתווכח על הפיצ'קעס של החיים.

eyalgal82@gmail.com | איל גל

(צילומים: לילך גל)

מפגש מיוחד עם ילדים מיוחדים

רעות קדר

חופש פסח בנעורים, מזמן לנו התנסויות שונות ומגוונות: התחלנו את החופש בשיחת נהלים, ובסיומה "ערב קושיות" שהובילו תום חגאי ורועי זהר. המשכנו בניקיון וסידור "הבחוץ של המועדון", נסענו לקרקס היש ראלי, עשינו ערב פיצות, היום אנחנו נפגשים עם ארז גפן להכין שייקים, ומחר אנחנו יוצאים לטיול הנעורים הגדול (של פסח), בהדרכת עמית פואה.

אין ספק שאחד הרגעים המרגשים בחופש, ואני ממש לא מסכמת, כי אנחנו רק באמצעו, היה המפגש עם הנערות והנערים האוטיסטים אשר לומדים ברופין. את המפגש הגתה ויזמה נועה גפן (פואה), שהיא גם המחנכת של החברה האלה.

כהכנה למפגש איתם, הנערים שלנו נפגשו עם נועה ושמעו ממנה על הפרעות תקשורת ועל איך מלמדים ילדים עם הפרעות תקשורת להשתמש במיומנויות שלנו הן נראות הכי "רגילות" ובסיסיות. נועה גם הסבירה מה הציפייה שלה מהמפגש, ואיך ליצור הכרות שהיא נעימה ומכבדת.

ואז החברה הגיעו, התחלנו במשחקי הכרות פשוטים, ואז התחלקנו לשתי קבוצות - מי שרצה שיחק כדורסל במגרש,

ומי שרצה יצא לסיור בקיבוץ שכלל טעימת שסקים, סקירה היסטורית על העוגן ועוד. סיימנו בקרטיבים מרעננים בגן האירועים והיה ממש מוצלח! הנערים שזה מכבר פגשנו, חיפשו הזדמנויות נוספות למפגש וככה הבנו שהם נהנו מאוד, ממש כמונו.

שוב חבורת "נעורים העוגן" הוכיחה יכולות הכלה והקשבה, תקשורת ושיתוף פעולה שלא היו מביישות אף אדם מבוגר ומנוסה. הם שוחחו בגובה העיניים, הקשיבו, סיפרו על עצמם, וייצרו אווירה מחבקת ונעימה, כזאת שאני מרגישה בכל פעם שאני נכנסת למועדון, כזאת שאני מרגישה בכל שיחה ובכל פעילות נעורים, כשאני נוגעת בחלקים ממנה.

אביב במאמרה האחרון על הנעורים, ציטטה את מרגרט מיד וכתבה בכותרת: "לעולם אל תטילו ספק ביכולתה של קבוצה קטנה ואכפתית לשנות את העולם". בימים אלה ממש, אני מכירה קבוצה קטנה, איכותית מאוד ואכפתית מאוד, שאין לי שום ספק לגבי היכולות שלה לשנות את העולם!

אני לא יודעת מה איתכם, אבל אותי זה מרגש!

חג חירות שמח!

צמד בכותרות

ליאת וגלעד פלג

איך אתם אוהבים לבלות יחד?

אוהבים לטייל, בעיקר בחו"ל. ליאת טסה לפחות פעם בשנה.. אוהבים לצאת לפאב ולשתות, מאד אוהבים ללכת ל"שמאב", לשתות בירה פרויק'ה... גלעד אופה לליאת עוגות ועוגיות.

מה אוהבים לעשות לבד?

קניות! את זה הם מעדיפים לעשות לבד. לגלעד יש אהבה נוספת מלבד ליאת, וזה ה"פוטבול". מגיל 16 הוא לא מפספס את משחקי הפוטבול שמשודרים במשך חצי שנה, כל יום ראשון, לאורך כל הלילה.

איך אתם רואים את עצמכם בעוד כ-10 שנים?

מאד רוצים לגור בקיבוץ, הורים לילדים (לא נקטו במס'..). מעבר לזוגיות, מאד רוצים להתפתח ברמה האישית - גלעד רוצה לצמוח בעולם המשפטים, וליאת מאד תשמח להישאר בעבודתה כקלינאית תקשורת, אך הייתה רוצה להרחיב ולהוסיף גם הדרכת טיולים למשפחות שיש בהם ילדים עם צרכים מיוחדים.

נאחל לזוג הטרי והמקסים חתונה שמחה וחיי זוגיות שמחים עוד יותר!

rikishnol@gmail.com | ריקי שנול פוקס

ריקי שנול פוקס

גלעד פלג, בן קבוצת שיוף, נולד, גדל ובילה את חייו, פה. בקיבוץ. בנם של מיכל ואילן, ואח של טליה ושני. בת זוגתו היא ליאת - בת 31, מאבן יהודה.

הם הכירו בפאב "הספרייה" שבאם הדרך. ליאת הייתה עם חברה שבמקרה גלעד מכיר, וגלעד היה עם חברים. הוא הציל אותן מבחור שהטריד אותן.. ההצלה הצליחה, שבוע לאחר מכן הם יצאו לדייט ראשון, ומאז הם יחד.

את הטבעת שלף גלעד בערב רומנטי, במקום שלא השאיר לליאת ברירה אלא להיענות בחיוב, על גג חדר האוכל של העוגן.. ובקיץ הקרוב הם חוגגים 4 שנות זוגיות מאושרת בחתונה שמחה בגן האירועים של הקיבוץ, כמובן.

במה אתם עוסקים?

ליאת היא קלינאית תקשורת חרוצה ועסוקה. היא עובדת במכון להתפתחות הילד בנתניה ובחדרה, ובנוסף יש לה קלי' ניקה בנתניה והיא עובדת גם באלו"ט בכפר סבא. וזה עוד לא הכל, היא מתרגלת בקורס תקשורת בקריה האקדמית בקריית האונו. לא ברור איך, אך בין כל העבודות היא לקראת סיום של תואר שני בתוכנית ללימודים קוגניטיביים..

גלעד הוא עורך דין צעיר במשרד בתל אביב המייצג חברות ביטוח.

גיא פוגל עוזר מאמן נבחרת ישראל בג'ודו ומאמן הנבחרת הצעירה עד גיל 21

ים, ולצאת לטייל לבדו בעולם הגדול.

כשיחזור לארץ, יעבוד מספר שנים ברשת מועדוני הכושר "הולמס פלייס", יקים מועדון פרטי לג'ודו לילדים ברעננה, ילמד לתואר ראשון בחינוך גופני במכון וינגייט, וזה לא הסוף... גיא יצטרף כמורה מן המניין, תפקיד אותו הוא עושה עד היום, בבית ספר תיכון ש"י עגנון בנתניה, במסגרת 5 יחידות לימוד בספורט, במגמת ג'ודו!

הצעה של אורן סמדג'ה

ב 2010, לאחר התערבות בג"צ בכל הנעשה באיגוד הג'ודו, וחזרה לימים מאושרים יותר, מקבל גיא הצעה שאי אפשר לסרב לה, מחברו הקרוב ושותפו לדרך, אורן סמדג'ה, אלוף אולימפי ואלוף עולם לשעבר, להיות מאמן הכושר של נבחרת הבוגרים בג'ודו. בהמשך לוקח אחריות גיא גם על הנבחרת הצעירה שהייתה מחולקת לקדטים: גילאי 15-17 ואף על החטיבה הצעירה: גילאי 15-21. תקופה זו זכורה לגיא כתקופה עמוסת טיסות, אליפויות, מחנות אימונים, אך יחד עם זאת, וכנגד כל הסיכונים, אומר גיא, "הצלחנו להכניס שלושה ספורטאים בוגרים לאולימפיאדת לונדון תוך שנתיים!"

עד 2014 המשיך עם שני התפקידים של מאמן החטיבה הצעירה והקדטים, ואז הצטרף **אריק זאבי** להקל על העומס והחליף אותו באימוני הקדטים.

מ 2015 מאמן גיא לבדו את נבחרת הצעירים עד גיל 21, וממשיך כעוזרו של אורן סמדג'ה מאמן נבחרת ישראל בג'ודו.

גם כאן מדובר בנסיעות רבות לכל העולם, החל מאירופה ועד לסין, יפן, דרא"פ, אליפויות עולם ומחנות אימונים המצריכים לעיתים היעדרויות מהבית של 4 שבועות...

אהבה בת 20

את אדוה, אשתו, הכיר, איך לא, בג'ודו...

"אדוה, הוא מספר, הייתה ספורטאית בנבחרת הנשים בג'ודו בוינגייט, ואני הייתי בנבחרת הבוגרת. פתאום צצה בחורה יפה בין כל הבחורות האלו... היא הייתה בת 16, מאוד צעירה בין כל הבוגרות. עברנו דרך ארוכה ביחד. לי היה קרוון בוינגייט. גרתי שם 7 שנים, כולל שירות צבאי. התחלנו כידידים. מפה ושם עם השנים, התחברנו יותר ויותר, עד שהפכנו לזוג ידוע בציבור. מפה לשם, כבר 20 שנה ביחד..."

הורים מאושרים **לגל (8.5)**, **לני (6.5)** ו**וליבי (2)**.

גיא מכיר את העוגן כבר שנים רבות בשל ההכרות הארוכה עם אדוה. תמיד היה לו כיף אצלנו ומרגיש שבחר נכון לחיות פה ולהקים כאן משפחה ולגדל ולחנך את ילדיו פה, למרות שזה דרש ממנו להתנתק מהגרעין המשפחתי שלו ברעננה, אפילו שמדובר במרחק פיזי קטן.

שלם עם ההחלטה - חוץ מהיתושים...

ואם חשבתם שלגיא אין מספיק עיסוקים בשגרה הצפופה שלו, אז שתדעו שבימים אלו הוא מסיים תואר שני בוינגייט במדעי החיים....

מרב אילן

ונתחיל בגילוי נאות: עד לראיון זה, לא החלפתי מילה אחת עם גיא. למעט העובדה שהוא נשוי **לאדוה הילר** ועוסק בג'ודו, לא ידעתי עליו דבר. אני מניחה שגם הוא לא הכיר אותי יותר מדי, ולכן עבור שנינו, הייתה זו מעין "טבילת אש", אבל שרדנו אותה בהחלט יפה...

נפגשתי איתו בבית המשפחה שבהרחבה בצהרי שישי, תחילת חופש הפסח. שני הבנים הגדולים בבית, ברקע להקת "קפה שחור חזק" מתנגנת בפול ווליום, אבל סה"כ הבנים, גל ולני, מאוד משתדלים להתחשב...

איך הכל התחיל

גיא (41), יליד רעננה, התחיל את הרומן עם הג'ודו כבר בכיתה א', כאשר סמוך למקום מגוריו נפתח חוג ג'ודו. "לא ידענו מה זה ג'ודו, ידענו שזה משהו שקשור למשהו פיזי וזהו", הוא מספר לי, "הלכתי יחד עם אחי הגדול, ומשם הכל היסטוריה..."

כבר בכיתה ו' נחשב גיא לג'ודאי ברמה גבוהה מאוד. הוא זכה בארבע ליפות ישראל במדליית זהב, ובהמשך זכה באליפויות נוספות. בעקבות הצלחותיו עבר להתאמן במסגרת מועדון הפועל רעננה. בגיל 15 המשיך לנבחרת הנוער של ישראל בג'ודו, ובגיל 16.5, **משה פונטי**, היום יו"ר איגוד הג'ודו של ישראל, שכיהן אז כמאמן נבחרת הבוגרים, זיהה את הפוטנציאל ומשך אותו לנבחרת הבוגרים, בה חבר גיא עד היום.

אליפויות והישגים

בגיל 18 זכה לראשונה במקום ראשון באליפות ישראל לבוגרים, ומשם המשיך לזכות ברציפות 8 (!) שנים במקום הראשון באליפות ישראל!!

במקביל המשיך גיא לזכות באליפויות ובמדליות ברחבי העולם.

מחשב מסלול מחדש

בשל פוליטיקות מלוכלכות שלא כאן המקום לפרטן, מחליט גיא לפרוש מעולם הג'ודו דווקא בשיא הצלחתו, ולמרות שעשה את המינימום הנדרש לאולימפיאדת אטלנטה שוב, ממניעים פוליטי-

את זכויות הפרט, את השירותים ואפילו את האוכל. מנג'ו מאוד מאוד מתגעגעת לבנה, למשפחה, לחברים – לחיים שלה. אבל היא יודעת שבאמצעות העבודה הזאת היא מבטיחה לבנה ולמשפחתה עתיד טוב. כשתסיים את עבודתה בישראל ותחזור לנפאל, מתכננת מנג'ו לפתוח מספרה.

לצ'מי (Venkata Lakshminalli)

לצ'מי, בת 35, הגיעה אלינו מהודו. יש לה שתי ילדות, בנות 12 ו-14, אשר חיות עם אמה. לפני ישראל היא עבדה בכווית, קאטר ודובאי. בישראל היא שנתיים ו-3 חודשים, מתוכן כבר 9 חודשים בקיבוץ העוגן אצל לאה שחר. לצ'מי מספרת שנחמד לה בקיבוץ, ירוק ונעים. היא אוהבת את מזג האוויר הישראלי. בשעות הפנאי היא נהנית להיפגש עם חברותיה. היא מאוד מתגעגעת לבנותיה, ומקפידה לשוחח עימן בסקייפ. אין לה כרגע תכניות לעתיד. בשלב זה רק חשוב לה להמשיך לעבוד, עד שעתיד בנותיה יובטח.

מאנו (Mano Maduraweeran)

מאנו, בת 50, הגיעה אלינו מסרי לנקה. יש לה ילד בן 10, אשר חי עם אחיותיה. בעבר עבדה מספר שנים בקפריסין. בישראל היא כבר למעלה מארבע שנים. בשנה וחצי האחרונות היא עובדת אצל שולמית גרנות.

מאנו מחבבת את החיים בקיבוץ. הנגי שות אמנם קשה לפעמים, אך האנש-ים נחמדים. מאנו משתייכת לדת האדוונטיסטית, המציינת את יום המנוחה בשבת, ולכן היא מחוברת לישראל במובן הזה. בשעות הפנאי אוהבת מאנו להיפגש עם החברות, לעשות הליכות ולדבר בסקייפ עם המשפחה. מאנו מספרת שלעתים היא חשה מאוד בודדה. המרחק מהילד קשה לה מאוד.

מינה (Meena Gurung)

מינה, בת ארבעים פלוס, הגיעה אלינו מעיר בהודו. יש לה בהודו ילדה בת 20, ילד בן 18, בעל ואחים. היא נמצאת בארץ כבר יותר מחמש שנים, כולן בקיבוץ העוגן. בשלוש השנים האחרונות היא עובדת אצל אסתר ורדי.

מינה מאוד אוהבת את הקיבוץ, ומספרת שהיחס אליה יפה מאוד. בשעות הפנאי היא אוהבת להיפגש עם חברתה הטובה מנג'ו וחברות נוספות, לרכל ולקשקש... מינה המשך בעמוד 12

המטפלות

קרן שקד פוקס

(צילומים: גליה אנדי פונטרמולי)

הן עוזבות ילדים וחיים שלמים, חוצות יבשות וימים ובאות אלינו כדי לעבוד ולהרוויח כסף למען רווחת בני משפחתן ועתידן. הן מטפלות באנשים היקרים לנו מכל. הן חיות בקרבנו, חלקן שנים רבות. המטפלות הזרות, בפיקניק קטן, על רקע הירוק המשגע של גן האירועים, בשלווה של צהרי יום שישי, הקשבתי לכמה מהן, מספרות על הילדים שהשאירו מאחור, על תקוותיהן, על חיבתן לישראל ועל ההנאות הקטנות שבחיים. היה מרתק ומרגש. מטפלת אחת, שתמיד נראתה לי די זעופה, פתחה את סגור ליבה וסיפרה כמה הלב שלה מרוסק בשל המרחק מילדיה, ועד כמה ההתמודדות היומיומית עם הנתק הזה קשה לה. אחרת ריגשה אותי בתכניתיה לעתיד. חלקן הסבירו לי כמה הן מעריכות את המדינה שלנו, בה כולם שווים בפני החוק, דבר שאינו טריויאלי ע"פ ניסיון.

בואו נכיר אותן:

מנג'ו (Manju K.C.)

מנג'ו, בת ארבעים פלוס, הגיעה אלינו מנפאל. יש לה בנפאל בן אחד בן 17, שלומד בקולג', ואמא, שני אחים ואחות. היא בארץ כבר שבע שנים. בארבע השנים האחרונות עובדת אצל אהובה גורן. מנג'ו מספרת שהיא בחורה עירונית, ובהתחלה היה קשה לה לגור בקיבוץ, שקט מדי. עכשיו היא לא רוצה לעזוב... נעים לה פה בקיבוץ והאנשים נחמדים מאוד. בשעות הפנאי שלה אוהבת מנג'ו- בחורה תוססת ומלאת חיים - להיפגש עם חברותיה, המטפלות האחרות, לרכל ולעשות הליכות. בישראל ככלל היא מעריכה

מבקשת לציין שמאז ש'קהילה מחבקת' נכנסה לחייה, יש לה ולחברותיה יותר תחושת שייכות לפה והן שמחות יותר. מינה מאוד מתגעגעת לילדיה ולשאר בני המשפחה, ולכל מה שהשאירה מאחור. תחילה הנתק היה לה קשה, אולם הזמן עשה את שלו ועתה היא די רגילה. היא בקשר הדוק עם המשפחה באמצעות הסקייפ והטלפון, ולא חשה בודדה. לא מזמן היא אף שבה מביקור מולדת. היא יודעת שבאמצעות ההקרבה שלה היא מאפשרת לילדיה עתיד טוב. בזכות הכסף שמרוויחה מינה בעבודה בישראל מתאפשר לבתה ללמוד בקולג' ולבנה בבית הספר להנדסה אזרחית. כשתשוב להודו, בעוד מספר שנים, היא אולי תשוב ללמד. מינה היא מורה להיסטוריה, וכשעזבה הבטיחו לה שהדלת תמיד תישאר פתוחה בפניה.

בטלוויזיה להאזין למוזיקה (שירי אהבה קלאסיים) ולעשות הליכות. היא מתגעגעת למשפחתה ולעתים חשה בודדה, אך כבר מורגלת במצב. היא חשה מבורכת על כך שהתאפשר לה לבוא לפה ולסייע בפרנסת משפחתה. בזכות עבודה זו התאפשר לאחייניה לסיים לימודים. למשפחה של ג'ולי יש חוות אורז קטנה. בעתיד, עם שובה לפיליפינים, מתכננת ג'ולי לפתוח עסק.

שילפה (Macwan Shilpa) Nileshe

שילפה, בת 41, הגיעה אלינו מהודו. היא השאירה שם בעל ושני בנים, בני 22 ו-18. היא עובדת בישראל כבר למעלה משש שנים. בתשעת החודשים האחרונים היא עובדת

בקיבוץ העוגן, אצל נגה אשל. שילפה מספרת שנחמד לה פה ושהיא זוכה ליחס טוב. היא אוהבת את הישראלים (אם כי מפריע לה שמתגרשים פה בארץ הרבה...). בשעות הפנאי היא אוהבת לצפות בסרטים. היא מאוד מתגעגעת לילדיה ולבעלה, לטיולים עם המשפחה. בפברואר היא הייתה בביקור ארוך בבית, אחרי שארבע שנים לא פגשה את המשפחה. זה עשה לה טוב, אם כי היה לה קשה מאוד להיפרד שוב. היא משוחחת עם בני המשפחה בסקייפ, וכך היא מצליחה לראות אותם.

שילפה מתכננת להמשיך לעבוד במתכונת זו עוד שנים רבות. בזכות עבודתה היא הצליחה לשלם עבור הטיפולים בבעלה, אשר עבר תאונת דרכים קשה, ולממן את לימודי בניה (הבכור הנדסת חשמל, הצעיר הנדסת מחשבים).

פיאה (Priyanka R. Parmar)

פיאה, צעירת החבורה, בת 25, הגיעה אלינו מהודו. יש לה שם הורים ואח. היא עובדת בישראל כבר שנתיים וארבעה חודשים. בשנה האחרונה עובדת אצל טובה וברטו משיח, לפני זה עבדה בנתניה. היא אוהבת בקיבוץ את האווירה הרגועה

ואת האנשים הנחמדים. היא אוהבת את העובדה שהישראלים תמיד מוכנים לעזור. בתחילה הייתה מאוד לחוצה, זו הייתה הפעם הראשונה שהיא עזבה את הבית, אך היא התרגלה. היא כמובן מאוד מתגעגעת למשפחה, לחברים ולאוכל המיוחד שסבתא שלה מכינה. אבל לא חשה בודדה. כשחזרה מחופשה בהודו היה לה קשה להסתגל בחזרה, אבל עכשיו היא כבר בסדר. בשעות הפנאי היא אוהבת להאזין למוזיקה, לרקוד (להצחיק את טובה תוך כדי), ולעשות הליכות בקיבוץ.

פיאה היא קרן שמש חייכנית. אך היא גילתה לי שלפעמים היא מחייכת גם כשקשה לה וגם כשהיא עצובה, כי היא לא מוכנה שאף אחד ירחם עליה. היא מתכננת לעבוד עוד מספר שנים, ואז לחזור הביתה – ולהתחתן.

אסתליטה (Estelita S. Panoy)

אסתליטה, בת 36, הגיעה אלינו מהפיליפינים. היא השאירה שם שני בנים, בני 8 ו-16, ואבא. היא עובדת בישראל כבר כשבע וחצי שנים, מתוכן 7 שנים בקיבוץ העוגן, אצל פנינה דורון. היא אוהבת את השקט של הקיבוץ, נעים לה פה. בישראל היא מעריכה את המשמעת של הישראלים ואת העובדה שיש חוק אחד שווה לכל. בשעות הפנאי היא אוהבת לצאת מהבית ולהתאורר. מזה שנתיים היא נשואה לגבר נפאלי שהכירה פה. הוא עובד וגר בכפר סבא, והיא אוהבת לנסוע אליו כשמתאפשר לה.

אסתליטה מאוד מאוד מתגעגעת למשפחתה. לדבריה, הפרידה מילדיה היא הדבר הנורא ביותר שקרה לה בחיים. אולם היא יודעת שזה למען מטרה טובה וחשובה – הבטחת חיים טובים לילדיה. היא תעבוד ככל שתאפשר לה הוויזה, ואז תחזור לפיליפינים. חלומה הוא פשוט לגדל את נכדיה, משנבצר ממנה לגדל את ילדיה.

ג'ולי (Julie Malvas)

ג'ולי, בת 50, הגיעה אלינו מהפיליפינים. היא השאירה שם אחיות ואחים. לפני שעבדה בישראל היא עבדה בסינגפור. בישראל היא עובדת כבר כארבע שנים אצל גדי נדיש.

ג'ולי אוהבת את ישראל, את האוכל, מזג האוויר ואת המקומות הקדושים בקיבוץ היא אוהבת אתה אווירה החמה, האנשים החברותיים והאוויר הצח. בשעות הפנאי היא אוהבת לקרוא, לצפות

ספר חדש, תערוכה חדשה, וחזון גלריה שלא התגשם

מרב אילן, רות ברך

במלאות 7 שנים למותו של **שרגא ווייל ז"ל**, תערוכה חדשה שנפתחה לא מכבר, ספר חדש ועוד דברים שעל ליבה, הביאו את אפרת ווייל עמית, להיפגש איתנו ולספר על המורשת שהשאיר אבא.

הפגישה הייתה מרתקת ומעניינת עבורנו. כמי שהכירו את שרגא בשנותיו המאוחרות ולא בשנות שיא יצירתו, היה מעניין לשמוע את היסטוריית חייו, דרך כישורנו הרב ויכולתו לעסוק בהמון שיטות אומנות: צבע מים, גואש, תחריטים, רי-שומים, פחם, אקריל ועוד... צניעותו, ואינספור יצירותיו שלא תיארו לעצמנו מה רב מספרן.

חזון הגלריה שלא התממש

כבר בתחילת הפגישה, ציינה אפרת בפנינו, כי "למרות שעברו 7 שנים מאז שאבא נפטר, הסטודיו נשאר בדיוק כפי שהשאיר אותו. לא השתנה ולא הזז שום דבר."

"אני מקבלת לא מעט פניות", אומרת אפרת, "מאנשים שמב-קשים לבקר בסטודיו. חוקרי אמנות, שוחרי אמנות, סטודנטים לאמנות, חוקרי היסטוריה, אנשים שעושים עבודות על תנ"ך, ספרי לימוד בנושאים שונים ועוד... הסטודיו צר מלהכיל את כל הפונים בצורה מכובדת, וגם לא את העבודות שהולכות ומתיישנות. מאוד קשה גם לשמר את האוסף - בעיקר עבודות נייר משנות ה-50. אני עושה שימור אצל מומחים, רק שהכמות מאוד גדולה ומדובר בעלות גבוהה מאוד."

"פנינו למוסדות", ממשיכה אפרת, "בבקשה לשכור את המרפאה לשעבר, שיש עליה גם ציור דקורטיבי של אבא, והיא אף הוכרזה כמבנה לשימור, יחד עם עוד מבנים בהעוגן.

המרפאה מצטרפת לעוד מבני ציבור ותרבות באותו אזור: אולם התרבות וחדר האוכל, אבל פנייתנו נדחתה ונאמר לנו מטעם המוסדות שהדירה הובטחה כדירת קבע לחבר קיבוץ..."

"אני לא הולכת ונהיית יותר צעירה, ובר-צוני להפסיק את עבודתי כמטפלת בתנועה טיפולית, ולהקים גלריה אשר תאכלס את כל העבודות של אבא, תארח משלחות ואנשים שירצו להגיע, כולל אלו שמגיעים היום, לקיים תערוכה מתחלפת של אמנים מהעוגן ומהסביבה ועוד...". "פנו אלינו לא מעט מקומות ברחבי הארץ שהציעו לנו לשכן

באופן קבוע את הגלריה אצלם, אבל אני רוצה שהגלריה תהייה פה, בהעוגן, גם בגלל שהרבה עבודות של אבא פזורות בהמון פינות ברחבי הקיבוץ, אבל בעיקר מהסיבה שהאומנות של אבא קשורה בראש ובראשונה בקיבוץ העוגן באופן שלא ניתן להפרידה ולהעבירה לאף מקום אחר מלבד הקיבוץ."

חשוב לציין, שהסטודיו הקיים היום, הוא חלק משטח הדירה של שרה וייל, ובעתיד אומרת אפרת, הילדים שלה ושל רני, מעוניינים לחזור לקיבוץ כחברים ולחיות בו.

ספר חדש ותערוכה

חוץ מאכזבות, יש גם שמחות... לפני כשנה יצא הספר:

שרגא ווייל - אמן בחברה 1952 - 1947

הספר נמצא בחנויות הפרטיות ובמוזיאונים. בהמשך להוצאת הספר, ולאחר המתנה בתור של שנתיים (!!!) תיפתח ב-30.4, תערוכה של אותן יצירות מאותן השנים בהן עוסק הספר, שהן גם השנים בהן עלה העוגן על הקרקע, והשנים הראשונות של ההווה בקיבוץ ששרגא תיעד, ולחברי העוגן יהיה מעניין לבוא ולראות...

30.4 - 21.5.16

בית האומנים רח' אלחריזי 9 תל אביב

אתר אינטרנט

לפני שנתיים השקנו אתר מושקע המאגד בתוכו את עבודותיו של שרגא. לא הכל בפנים, יש עדיין מה להוסיף... אך בהחלט מוזמנים להיכנס ולהתרשם.

הקלידו בגוגל: **שרגא ווייל האתר הרשמי.**

שרגא ווייל
אמן בחברה
1952-1947
Sragha Weil
An Artist in Society
1947-1952

אוצר: רון ברטוש
Curator: Ron Bartos

פתיחה: **שבת, 30.4.2016**, בשעה 18:00
נעילה: **שבת, 21.5.2016**, בשעה 14:00
Opening: **Saturday, 30.4.2016, at 18:00**
Closing: **Saturday, 21.5.2016 at 14:00**

בית האומנים, תל אביב
Artists' House, Tel Aviv

33-5246685, 04-244 9 1707111, 04-244 9 1707111
04-244 9 1707111, 04-244 9 1707111
14:00-11:00 שבת, 13:00-10:00 יום 1, 19:00-17:00, 13:00-10:00 יום 2
The Artists' House, Tel Aviv, 9 Alchharizi St., 64244, Tel. 972-3-5246685
www.artistshouse.co.il

אוסף האצבעונים של ניצה עמירם

אורית ברנע

למי שמכיר ולמי שלא.... ניצה, האישה והקלנועית.

מורה מיתולוגית למלאכה, שמיכות הטלאים הצבעוניות והמ-קסימות שתלויות בחדר האוכל, כלי האימייל היונטאגים, סידורי פרחים על השולחנות בחגים, זאת ועוד...

נבירה באלבומים עם תמונות בצבעים דהויים - כאלו של הקיבוץ שהיה פה פעם, שגורמות לך למבט מתענן ונוסטלגי כזה של היו ימים.... התעכבות על כל תמונה גורמת לניצה להפליג בסיפורי עבר עם געגוע עז לקיבוץ שהיה. הגעגוע למפגשים החברתיים התכופים בחדר האוכל והמכבסה, ארוחות החג המשותפות, והחברות שהיו ואינן עוד.

הבית של ניצה הוא בית עם אופי. כזה שאתה נכנס אליו ורואה את אורך השנים והאהבה למלאכת היד שניכרת בכל פינה - עבודות תפירה, רקמה, סלים קלועים ועוד. די ברור שכאן לא גרה מורה למתמטיקה.

אני יודעת להעריך מאוד את מלאכת היד הסיזיפית והכ"כ מספקת הזו שלצערי פסה לה קצת מהדור שלנו. לדאבוני גם אני לא התברכתי בכישרון הזה. "ניצה, חבל שאת כבר לא מלמדת" אמרתי.

ניצה מספרת על טיוליה מסביב לעולם - "אני אישה עם מזל גדול", אומרת ניצה. "נולדתי בצ'ילה לאבא שאהב לטייל בעולם, ואמא שלא אהבה לטייל כלל. כך, זכיתי להתלוות לאבא שהיה בעל חנות בדים שהיה לוקח כל שנה חופש בחודש ינואר והיינו מטיילים וטסים ברחבי העולם."

תוך כדי שיטוט בבית, נתקלתי באוסף שלשמו התבקשתי לבקר את ניצה. אוסף האצבעונים המפורסם, מגוון במיוחד ומונה 300 אצבעונים נכון לרגע זה. הנחתי כי האצבעונים נאספו במסעותיה בעולם, אבל ניצה מספרת דווקא שאת כל האצבעונים קיבלה כמתנות מחברים וקרובי משפחה כאשר אלו היו חוזרים מטיולים בחו"ל. פרט לאחד, האצבעון האהוב עליה ביותר. תופתעו לגלות שזהו דווקא האצבעון הפשוט ביותר באוסף - אצבעון כסוף, כמותו ניתן לקנות בכל חנות סדקית ומשמש את ניצה בנאמנות לאורך שנים ארוכות.

ומי מנקה את הפיצקים האלו? פה עלה לניצה חיוך רחב וגאה. זוהי נכדתי אסיף, שעכשיו היא כבר בת 18, אך כבר מגיל קטנצ'יק אימצה את האוסף, ובכל ביקור משפחתי מעין נב, יושבת בסבלנות ואהבה ומנקה אותם אחד אחד.

לסיום אומר לך ניצה, שנהניתי מחברתך. מאחלת שתמשיכי ליהנות מהטיולים באוויר הפתוח (בקלנועית זה ברור), מריבוי הזאטוטים המבורכים שגודשים את קיבוצנו, ושתמשיכי להיות שותפה ערה ופעילה בכל האירועים המשותפים בקיבוץ.

אמרת שאת מתגעגעת מאוד לרדת לחוף הים... אז תדעי שאני רק ממתינה להזדמנות חמה במיוחד ששתינו נוכל ללבוש את הביקיני ונרד לחוף בית ינאי... 😊

אורית ברנע | orit.barnea@gmail.com

הנה הם באים:

הנחשים מתעוררים לחיים

רוית ברוך

למשימה. לאחר חיפוש ארוך ונרחב נמצא זעמן שחור צעיר (נחש נושך אך לא ארסי) במקלחת, נתפס ושוחרר הרחק בשדות.

האם יש נחש שאת קשורה אליו במיוחד?

עינב מספרת שהיתה לה נחשה בשם לקסוס, מזן "בואה קונ" סטרוקטור", או בשמה העברי "חנק מלכותי", (נקרא גם נחש הבריח), נחש מאוד יפה ואחד הפופולאריים בקרב מגדלי הנחשים בארץ ובעולם. לקסוס גרה באקווריום בחדרה של עינב, ולילה אחד אפילו נמצאה זוחלת על אדן החלון. לעינב לא היה שום פחד ממנה, ולקסוס אף הייתה מטיילת על צווארה.

הקיץ רק החל, והשיא עוד לפנינו... זה בדיוק הזמן בו מתעוררים הנחשים מתר- דמתם העמוקה במשך כל חודשי החורף, היישר אל החיפוש הנואש אחר מזון טעים ואפילו שידוך....

"אין חיה השנואה על האדם יותר מן הנחש. הוא מכוער, מזיק, מרושע, גועלי, נתעב...." כך טוען ד"ר אברהם ארבל, זואולוג ומרצה בכיר במכללת סמינר הקיבוצים, באחד ממאמריו.

אך לא כך חושבת עינב פלד: "נחש אמנם לא מראה אהבה ככלב וחתול, אך זו היא חיה מדהימה, מדהימה, מדהימה, עם עור מאד נעים לליטוף", ואפילו, מגלה לי עינב, "מזהה את ריח הגוף שלי".

התעניינותה ואהבתה הגדולה של עינב לזוחלים בכלל ולנח- שים בפרט, החלה כבר מגיל אפס, לאחר שגדלה בסביבת נחשים שאביה עמי גידל בביתם. עינב מקבוצת אשל, בתם הבכורה של עמי ורוני פלד ואחותם של שי ואמרי.

אהבתה הגדולה ורבת השנים לנחשים, הביאה אותה להצטרף לפורומים וקבוצות המתעסקות בנושא זוחלים. קבוצות אלו נפגשות ויוצאות יחד לסיורים בחולות נתניה, אשדוד ועוד מקומות בארץ. הקבוצות עוקבות אחר הזוחלים, צופות בהם ולומדות עליהם מזואולוג אשר מדריך ומלמד את הקבוצה.

אילו נחשים נפוצים באזורינו?

צפע ארצישראלי: נחש ארסי. הכשתו עשויה לגרום למוות. זעמן שחור (צעיר), זעמן זיתני, זעמן מטבעות, חנק משריץ, עין חתלתול חברבר, נחשי חולות ועוד... - כל אלו הינם נחשים שאינם מסוכנים לבני אדם.

היכן הנחשים אוהבים להסתתר?

בדרך כלל הנחשים מסתתרים תחת סלעים, אבנים, מחילות, סבך קוצים, ערימות קרשים או מקומות מקורים או מסתוריים. לרוב הם פעילים בלילה, כי הם יודעים איך לארום לטרף שלהם שנע אף הוא בלילה, אך כמובן שהם פעילים גם ביום, בעיקר במקומות שיש בהם ריבוי של חולדות ועכברים, המזון המועדף עליהם.

איזה סיפור נחמד זכור לך?

לפני כשנה קיבלה עינב טלפון בהול מבית בהרחבה בהעוגן שנמצא בו נחש. עמי לא היה בזמן זה בבית, ועינב נרתמה

ועכשיו תכליס:

מבחר טיפים לצמצום הימצאות נחשים בחצר הבית:

- מזונו המועדף של הנחש הוא עכברים, חולדות, ציפורים ולטאות. יש לפעול באמצעים אקולוגיים למניעת הימצאות חיות אלו בחצר הבית או בתשתיות הביוב.
- מומלץ לא להשאיר מזון לבעלי חיים בחצר הבית. הוא מושך עכברים המושכים נחשים.
- מומלץ לבצע ניקיון בחצרות, במגרשי ספורט, אזורי משחק ומבני מחסן באופן זהיר ויסודי.
- לנקות עשבייה ולפנות ערימות גזם גינה אשר גם הם מהווים מקום משכן למזיקים ולנחשים.

במידה ומתגלה בחצר/בבית נחש, מומלץ להזמין מיידית טיפול מקצועי.

המועצה ממליצה על שני לוכדים/מדבירים מוסמכים

המחויבים למחירים סבירים:

רועי מרגלית 050-6619880

רמי קלדרון 052-2563094

מה הדבר הראשון שאנו צריכים לעשות כשנחש מכיש?

במקרה של הכשת נחש, יש לדאוג בראש ובראשונה לצינון של מקום ההכשה ולהרגעתו של האדם המוכש. שני אמצעים אלו, אמורים להאט את התפשטות הארס. במקביל יש להעביר את המוכש מהר ככל האפשר לבית חולים, ורצוי לקבוע ברפיון את חלק הגוף שהוכש.

תודה לעינב על העברת האינפורמציה
ונסיים בברכת אביב וקיץ נטולי חששות והכשות...

שוק הדירות בהעוגן 2016

מיכה הראל

מה יכולים להיות האינטרסים של "אוהבי הקיבוץ העתידי".

1. פתיחת המסחר בבתיים, למען האינטרסים של המוכרים, ושל הקונים, גם יחד.
 2. העדפה משמעותית, למכירת הדירות, לבני קיבוץ, הרוצים להצטרף לקיבוץ כחברים, (דבר המחייב אותם להתקבל לחברות ולרכוש בית לשיוך).
 3. שמירה על מחירים "הוגנים", על-מנת שבני הקיבוץ יוכלו לעמוד בהם. ובנוסף: סיוע הקיבוץ בערבויות למשכנתאות.
 4. כדי לממש את סעיפים 2 ו-3, הדרך היעילה ביותר, היא קביעת מחיר לבית ע"י שמאי, ורק במחיר שקבע השמאי, תתבצע העסקה.
 5. תמיכה במגמה, שבקיבוץ העתידי, יגורו בעיקר חברי קיבוץ, בעלי בית משווק. (לא יותר מבית אחד לכל בית אב, ולא השכרה "זמנית" לאורך שנים).
 6. למימוש מגמה זו בסעיף 5, הגיוני להחליט על חובת שיוך של כל בית שמתפנה, תוך מקסימום 5 שנים. אבל, יש לתת הסתייגות אחת לסעיף זה. (ראה הסעיף הבא):
 7. בבית בו ביצוע מכירת החובה שלו אינה מקובלת על היורשים, יתאפשר להם לשכן בו בן קיבוץ כ"תושב קבע", אף אם לא התקבל לחברות, או לא נקבע כיושב של הבית. (את תושבות הקבע יוכלו לאשר הוועד, או השיחה לזמן קצוב). (סעיף זה מתבקש, על מנת למנוע פגיעת יתר בזכות הקניין של בעלי הבית, והוא גם משקף את המשך מגמת השיוך וההפרטה, בה התחלנו, לפני שנים).
- לסיום, רצוי גם להוסיף סעיף המחייב בחינה ואישור מחודש של התקנון – 5 שנים לאחר שיתקבל, במידה ותהיינה דרישות לשינוי התקנון.

בהצלחה עם התקנון,

ובהצלחה לכל המוכרים והקונים וחברי הקיבוץ כולם.

יש מוכרים? יש קונים? בכמה כסף? למכור זו זכות או חובה?

טוב עושה הועד, בכך שהוא פותח את שוק הדירות בהעוגן ובתקנון שיאושר, נאפשר למעוניינים, לקנות ולמכור דירות. תהליך זה יביא תועלת רבה לאנשים רבים.

ברור, שפתיחת שוק הדירות, מחלק את כלל החברים ל-3 קבוצות מרכזיות:

1. קבוצת המוכרים הפוטנציאליים: שמעוניינים, ככל הנראה, בשוק חופשי, בו יוכלו למכור, מתי שירצו, למי שירצו, ובמחיר מקסימאלי.
2. קבוצת הקונים הפוטנציאליים: שמעוניינים שיהיה היצע גדול של דירות לבני הקיבוץ, ובמחירים "נוחים", ככל האפשר.
3. קבוצת ה"בלתי מעורבים": שרובם, כנראה, יחשבו בעיקר על עתיד הקיבוץ, וכיצד תקנון כזה או אחר, ישפיע על אופיו העתידי של הקיבוץ.

הרכב מצאי הדירות בהעוגן:

1. מבחינת פוטנציאל השיוך, יש כ-150 דירות, המתחלקות ל-3 סוגים, בערך שווים בגודלם:
 - א. כ-50 מגרשים קיימים, ומאושרים בפרצלציה, שאין עבורם, עדיין, אישור בניה מהמינהל. (קשה להעריך מתי אישור זה יתקבל).
 - ב. כ-50 דירות יורשים, שיעמדו למכירה או הורשה, בתקופה הקרובה.
 - ג. כ-50 דירות נוספות, שאושרו לאחרונה להעוגן, לשיוך עתידי (ויופשרו לבניה, רק בעוד שנים).

2. אפיון הדירות המושכרות כיום

יש סה"כ כ-150 דירות מושכרות. מהן כ-90 קטנות, שלא נועדו לשיוך. ועוד כ-60 דירות, גדולות יותר, שרובן שייכות ליורשים, ומשמשות כיום להשכרה למשפחות צעירות, (של בנים, או יורשים, או חיצוניים).

עקרונות התקנון

בנוסף לאינטרסים הלגיטימיים, הן של המוכרים, והן של הקונים, ברור שצריכה להיות רגולציה (הסדרה) כל שהיא, שתשמור על שוק "מרוסן", בו (כנראה), אף צד אינטרסנטי לא יקבל את כל מבוקשו. אבל, העיקר שתקנון זה יאפשר פתיחת שוק "מרוסנת", בו אף צד לא "ירוויח" יותר מדי, וגם לא "יפגע" יותר מדי.

לצורך הדיון, נקרא לקבוצת ה"בלתי מעורבים", "אוהבי הקיבוץ העתידי".

אוכל שבא מהלב

פשטידת הבצל ללא בצק של מרים בלייר

רוית ברוך, מרב אילן

בכל אוכלוסיה מגוונת ורחבת גיל, כולם חשובים, וחשוב להשקיע ולשמור על כולם, כדי שכולם ירגישו שייכים וישארו בביתנו, העוגן המתחדש.
ראוי לערכה שיש פרויקט "קהילה מחבקת", שדואגת לאוכלוסיה ותיקה וגם לבודדים.

והנה המתכון של אחת הפשטידות האהובות
על כל משפחתי....

פשטידת בצל קלה להכנה ללא בצק

חומרים

- 4-5 בצלים חתוכים לרצועות
- 2-3 כפות שמן לטיגון הבצל
- 100-50 גר' גבינה צהובה מגורדת
- 2 ביצים
- 1 שמנת לבישול 9% שומן
- 1 כף אבקת מרק בצל
- מלח, פלפל לפי הטעם
- תבנית מס 24-26 משומנת

אופן הכנה

לטגן את הבצל במחבת עד שהבצל נהייה שקוף ורך וטיפה חום, להוסיף קצת מלח ופלפל, להוריד מהאש, לשים את הבצל בתבנית משומנת ולקרר מעט. לפזר את הגבינה הצהובה על הבצל.

בקערה נפרדת טורפים את הביצים היטב, מוסיפים מלח ופלפל לפי הטעם, מוסיפים את השמנת לבישול ואבקת מרק בצל ומערבבים היטב. לשפוך על הגבינה צהובה, לערבב קצת את הכל על מנת שכל הטעמים יתערבבו היטב. לשים את התבנית בתנור שחומם מראש ל 200 מעלות בערך חצי

הפשטידה מוכנה
כשהיא בצבע
חום בהיר.

בתאבון....!!!

ניתן להחליף את הבצל בחומרים אחרים כמו מנגולד, תרד, בצל עם פטריות או ברוקולי.

שמי מרים בלייר, בתם של רוזה ועזרא ז"ל. אנחנו 4 אחים, וכולנו גרים בארץ. נולדתי בעיר וינה זל מר, צ'ילה, עיר יפיפייה ותיירותית. בית ספר יסודי ותיכון למדתי בבית ספר עברי על שם חיים וייצמן בעיר מולדתי.

בשנת 1984 בהיותי בת 20 עליתי לארץ מתוך ציונות, והגעתי ישר לקיבוץ ללמוד עברית באולפן. זו הזדמנות

לציין את החברים שניהלו את האולפן: אלי פרידמן ז"ל שהתחלף בתפקיד עם שרה בלייכמן, מרים שחר ז"ל, שהיתה אם בית ועופרה פוקס המורה.

את **טל** בן זוגי, הכרתי בתור אולפניסטית בזמן העבודה בקלנדר במפעל. אחרי בירור קצר עליו, האם הוא פנוי או לא, שמתי עליו עין בחדר האוכל, וכנראה שהוא שם לב שמסתכ"ים עליו...אז יום אחד הוא ניגש אלי בבריכה, התחלנו לדבר ומאז אנחנו יחד. טל עובד כהנדסאי חשמל בחברת "מקורות" כבודק מתקנים, ויש לנו 3 ילדים: קרן בת 25 היא קונדיטורית ושפית בוגרת ביי"ס "בישולים", דניאל בן 22 הוא קצין בצבא המשרת בחיל איסוף הקרבי בבסיס סיריים, ורוני בת 17 מסיימת כיתה י"א בתיכון "רמות ים".

סיעוד למדתי בבית ספר ע"ש שיינברון - ב"ח איכילוב. לאחר סיום הלימודים עבדתי במרפאה בהעוגן, ולאחר מכן עבדתי במרפאות שבסביבה: כפר מונש ובית הלוי, ושם התחלתי את העבודה כאחות טיפת חלב. כשנפתחה מרפאת שרונים ביקשתי להיות האחראית על טיפת חלב. טוב לי בעבודה וכיף לי להיות בקשר עם ההורים, ילדיהם, ותינוקותיהם. הטיפול והמעקב באישה הרה מתחילת ההיריון עד סופו, והמפגש איתה כשהיא מגיעה למרפאה לאחר הלידה עם האוצר שנולד, הוא אחד התהליכים היפים ביותר שיש בעבודתי. מאוד נהנית גם מהעצמאות שיש לי בעבודה.

אהבת הבישול באה מאמא שלי. בתור ילדה הייתי עומדת לידה ומסתכלת איך היא מכינה הכל...היא באמת הייתה אלופה, עד היום נזכרים במאכלים הטעימים שהכינה.

בישול הוא כדור הרגעה בשבילי...שם אני ממציאה ומשנה ומוסיפה טעמים. פשטידות בלי בצק זהו המאכל האהוב עלי! אני אוהבת לגור בהעוגן, אוהבת מאוד את הבית שלי וסביבתי. תו. כשנכנסים להעוגן הכל ירוק ויפה, אך גם החלק האחורי של הקיבוץ הוא חלק ממנו והיה ראוי לטפח גם אותו.

מקווה מאוד שהפרויקט לשיפור הכבישים בקיבוץ יצא לפועל כדי שנוכל ללכת ולנסוע בבטיחות.

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס: **איילת ענבר**

לוטם ענבר (4): "אמא, את יודעת שאחרי גן ירדן אהיה בכיתה א".
איילת: "כן".
לוטם: "כאיזה כיתה אני הופך להיות אמא?"

מישהו לימד את **יונתן פוקס** (3), שלאשכים קוראים גם "ביצים" (החשודה העיקרית **סבתא שושי**...).
כלל מקרה, באמנטיה של **יונתן** את אמא **איילת**:
"אמא, מה יש בתוך הביצים שלי? אפרוחים?"

גל פסווא (4), סיכר דשא בתוך הבית.
לנה: "גל תסדר נקשה ותוציא את הדשא החוצה".
גל: "אמא, זאת עבודה קשה, תעשי את זה את..."

שרון ענבר ביקש **אסיון** (14), להרים את החרק שהרג והיא סירבה.
לוטם (4): "אני רושם לך מכתב שכתוב: אסקנה, את מפחדת".
סיון (14): "לוטם, אם תרים את החרק אני אעשה מה שתדע".
לוטם: "אני רוצה שתרימי את החרק".

ליאם קדר (3.5) **לרעות**: "התינוק שלנו שוחה בתוך הבטן שלך במים מיוחדים. אני חושב שיש לו מצופים..."

ayin10000@gmail.com | איילת ענבר

מי אני ומה שמי?

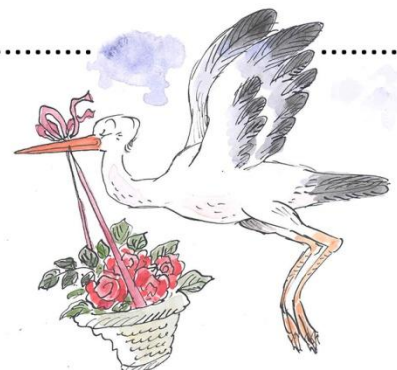
ליאורה ויוסקה אגם

מי האיש בתמונה, וכיצד הוא קשור לחג הפסח ותקופת האביב?

liora54@gmail.com | ליאורה אגם

הברזייה

ליערה ואבירם בוצר, לסבים מרגלית ודובי, לדודים רז, שמרית ולירון ברכות חמות ואיחולים לבביים להולדת הבן, הנכד והאחיין **דניאל**

ביום שישי 6.5.16 בשעה 21:30 באולם קבוץ העונג

טוביה צפיר: מופע יחיד חדש - למבוגרים בלבד!

את חגיגות השבעים שלו, טוביה רוצה לחגוג במקום שבו הוא מרגיש הכי בבית, על הבמה. לאחר יותר מחמישים שנות קריירה, הוא יוצא לראשונה במופע יחיד. המופע מורכב מהצעות לחייו האישיים והמשפחתיים, מקטעי בידור, חיקויים וסאטירה ומסיפורים שחווה במהלך המסע המרתק שלו כמוסד של איש אחד בעולם הבידור הישראלי.

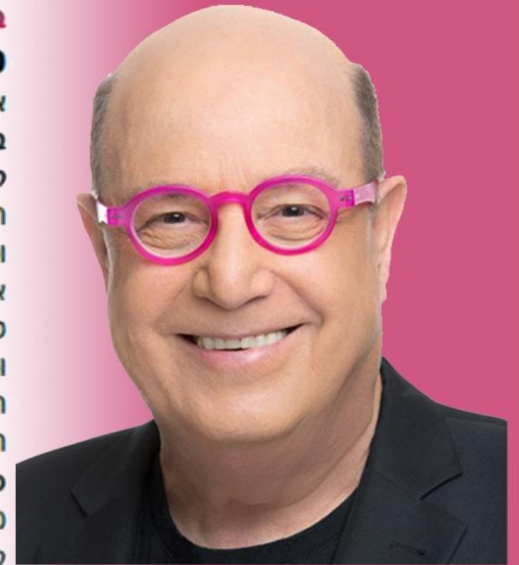
טוביה מושט ולובש דמויות. המופע מתובל בשירים, קטעי וידאו ומולטימדיה.

הזדמנות נדירה לפגוש ולחוות את טוביה צפיר- האמן, השחקן, הבדרן והחקיין.

כתבו: רוני סיני, יחיאל ספרא, טוביה צפיר

מחיר: 50 ₪ בהזמנה מראש, 60 ₪ בערב המופע.

להרשמה תחיה: 052-2902303 / 09-8973329 / 09-8981565

אירועי יום העצמאות

ביום רביעי ה 11.5,

ניפגש כולנו, מיד לאחר מפקד האש המסורתי,

לסיום אירועי יום הזיכרון שיתקיים מול הכלבו,

בגן האירועים, לערב שכולו חגיגה ושמחה.

בתוכנית:

דוכני אוכל שמכינים חברי הקיבוץ,

(מי שמעוניין להקים דוכן אוכל משלו במחיר סמלי, מוזמן לפנות לשרית אלון או לרז בנשלום).

עמדות הפעלה מגוונות לילדים

הרקדה המונית לכווולם.

אווירה שמחה והמון המון מוזיקה.

מוזמנים בהמוניכם.

להתראות,

ו. תרבות

תשבץ

דינה וייג

10	9	8		7		6	5		4	3	2	1
			14	13			12					11
				17				16			15	
	21				20			19				18
		26	25					24			23	22
	30			29		28						27
	33						32					31
		36						35				34
			40	39				38				37
					43			42				41
	48		47				46	45		44		
				52					51		50	49
	54											53

מאונך: 1. חג בו ישראל חוגגת את חרותה, 8. לעג, 11. אחד הנשיאים של מדינת ישראל, 12. וכולי, קיצור: ו... , 13. אחד הסרטים הפופולאריים בארץ, בכיכובו של ח. טופול – שם משפחה של הדמות הראשית בסרט, 15. הרצאה לפני קהל, ביום העצמאות המנהיגים משמיעים הרבה ... , 17. אחת התנועות בכתיב בלשון העברית, 19. הרגל, 21. עובר בין שתי נקודות, 22. הפרעה במהלך התקין של פעולה, 25. גיל בר מצווה, 27. צרוף חלקים כדי ליצור את השלם, 28. בירה בצפון אירופה, 31. חית פרווה אהובה על ילדים, 32. רמאות, 33. קיר, 34. רכז ביטחון שוטף, 35. אחת המחטות בראשית ההתיישבות בארץ, 36. "אבא" באנגלית, 37. אחד האיברים בגוף, 38. טרי, 40. שר ביטחון מ"תולוגי בתולדות ישראל, 41. אחת מספרי התנ"ך, 43. צדק, משפט, 44. שלטו בארץ לפני הבריטים, 47. חודש עברי בו חוגגים את יום העצמאות, 49. מקור מים גדול, 51. ניצוץ אש, 52. חוזה המדינה, 53. הארץ שלנו, 54. דגל.

מאונך: 1. יופי, 2. מייצר גבינות, 3. אחד הספרים של משה שמיר, נעשה עליו גם סרט, 4. צנוע, 5. לימוד לפני הכניסה למכללה או מוסד לימוד גבוה אחר, 6. עם, לאום, 7. השנה העברית בה קיבלנו את העצמאות, 8. מקור מים, 9. הרבה שנים בעבודה, 10. מופע אש מרהיב שמפעילים ביום העצמאות, 14. יישוב בגליל העליון, 16. ממלא מקום, 18. מתגנדר, 20. חבל ארץ בצפון הארץ, 23. לא רחוקים, 24. תניו!! , 26. בוסתן, 28. אדם ממוצא של מדינה בצפון אירופה, 29. מידת נפח קדומה, 30. אחד הנשיאים של ארה"ב, 32. שוק העבודה (וגם הדיור), מורכב מביקוש ו... , 35. מידת שטח, 36. אחד מחברי הכנסת בעבר, היה יו"ר הסוכנות היהודית, 39. כלי דם קטן, 41. מלאכי חבלה, 42. חלק באנייה, 45. מכמורת, 46. כמו... , 47. חבל ארץ ידוע בצרפת, 48. אחת המשורות הידועות בארץ: מרים ... שטקלים, 50. בגד שרד, 52. אחת האותיות, מציינת תאריך היסטורי באייר.

פתרון "מי אני ומה שמי"

מוטו טראורגי ז"ל- הסנדלר של הקיבוץ.

בשנות הארבעים החמישים והשישים, משהתקרב חג הפסח, הכין מוטו לכל ילדי הקיבוץ סנדלים חדשות. עוד בחורף היה מוטו מצויד על נייר את כפות הרגליים של כל ילדי הקיבוץ, מסמן מידות עם סרט מידה, וחוזר לסנדלרייה לעבודה מדוקדקת של סנדלר. עם בוא חג הפסח, הופיע בכל בית ילדים עם שק מלא סנדלי עור מותאמים במדויק לבנים - סנדלים חומים, לבנות - אדומים. כך היה גם לקראת ראש השנה, כל ילד זכה בזוג נעליים חדשות. מי שביקר בסנדלרייה לצורך תיקון נעליו, מצא את מוטו לבוש בסינר עור ארוך, חותך פיסות עור במכונת חיתוך מיוחדת, או תופר אותן במכונת התפירה, או דופק בפטיש ומחבר את פיסות העור לסוליות (שחלקן יוצרו במפעל הגומי של הקיבוץ), בעזרת מסמרים קטנטנים. מי שרגלו צמחה במהירות ונעליו לחצו לו, זכה לקטימת הקצה הקדמי של נעליו או להרחבתם במכשיר מיוחד.

לא פלא שבקיבוצנו היו הרבה אצנים מוכשרים, שהרי כולם זכו לנעליים מותאמות אישית מגיל צעיר מאוד...

תודה לגדי גדיש ויוסקה אגם על מסירת הפרטים הנ"ל.